

Näinä yhä pimenevinä syysiltoina,
maailman vyöryessä suuntaa vailla hyökyaaltoina
ylitseni, haudaten jo totuuden ja tien,
sääliittä, luvatta ja piittaamatta – Mitä minä lien –

langetessa parhaiden ja kaikkein suurinten,
kun mennyt puhtaus on jättäen vain piinan lapsien,
mitä tehdä voisin, mitä turvakseni saan?
Maailma vyöryy päälle. Silti hengittelen hiljaa vaan.

Nostan katseen, katson Häneen, jonka kerran lävistin.
Nostan katseen, Hän on lävistetty vieläkin.
Yhä saavat jäljet julmat miestä pyhää koristaa.
Silti lävistetty kruunun valokirkkaan saa.

Nostan katseen, katson Häneen, Häneen katson kyynelin.
Nostan katseen, Hänet lävistinhän minäkin.
Syntinaulat, keihäs vihan merkkinsä on jättäneet.
Silti rakkautta loistaa kasvot kärsineet.